

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyně JUDr. Evy Pechové a Mgr. Andrey Veselé a ve věci

žalobce

STAVBAPROJ s.r.o., IČO 28579518
sídlem náměstí Přátelství 1518/2, 102 00 Praha 10
zastoupený opatrovníkem advokátem Mgr. Filipem Wágnerem
sídlem Olšanská 2643/1a, 130 00 Praha

proti

žalovanému

Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/147553-421/1,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

- III. Soud přiznává Mgr. Filipu Wágnerovi odměnu za zastupování ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
- IV. Opatrovník žalobce Mgr. Filip Wágner se vyzývá, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto rozhodnutí sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný snížil výši uložené pokuty žalobci z 10 000 Kč na 9 000 Kč a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ostravě (dále jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „úřad práce“) ze dne 23. 5. 2018, č. j. UPCR-OT-2018/64371-20170202. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za spáchání přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění rozhodném (dále jen „kontrolní řád“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že nesplnil povinnost podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu, neboť v souladu s uvedeným ustanovením žalobce jako kontrolovaná osoba v rámci kontroly dodržování pracovněprávních předpisů pod č. j. UPCR-OT-2017/88914 a č. j. UPCR-OT-2017/89703 zahájené dne 4. 8. 2017 nevytvořil podmínky pro výkon kontroly, když neumožnil kontrolujícímu výkon jeho oprávnění a neposkytl ke kontrole k tomu potřebnou součinnost, když se osoba oprávněná jednat za žalobce bez jakékoli omluvy dne 9. 10. 2017 v 9:00 hod. nedostavila na Úřad práce, krajskou pobočku v Ostravě na adresu 30. dubna 3130/2c, 701 60, Ostrava, 3. patro, kanc. 314, a to za účelem doložení podkladů nutných pro probíhající kontrolu specifikovaných v Oznámení o zahájení kontroly pod č. j. UPCR-OT-2017/89703 a UPCR-OT-2017/88914, přestože tento termín byl řádně stanoven Sdělením č. j. UPCR-OT-109152, doručeným do datové schránky dne 18. 9. 2017 a byl žalobci stanoven již poté, co úřad práce jednou vyhověl jeho žádosti o změnu termínu, ani jinak doložení podkladů nutných pro probíhající kontrolu kontrolujícímu nezajistil. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení.
2. Podle úřadu práce bylo v průběhu celého správního řízení jednoznačně prokázáno, že žalobce spáchal výše popsany přestupek, když neposkytl součinnost v rámci prováděné kontroly. Úřad práce uvedl, že sdělením doručeným po úředních hodinách v předvečer termínu stanovenému k dostavení se na úřad práce za účelem provedení kontroly se žalobce nikterak nevyvázal z povinnosti dostavit se. Úřad práce považoval maření kontroly za natolik závažné, že naplňuje znaky přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, a to zejména proto, že výsledky kontroly jsou nezbytné pro správné stanovení výše podpor v nezaměstnanosti zaměstnanců či bývalých zaměstnanců žalobce a neexistuje jiný způsob, jak by si mohl úřad práce potřebné podklady opatřit. Dále uvedl, že k naplnění skutkové podstaty přestupku došlo jednáním, resp. nekonáním statutárního

orgánu, který svým jednáním porušil povinnost uloženou právnické osobě, proto byla pachatelem přestupku shledána samotná právnická osoba.

3. Při stanovení výše pokuty vzal úřad práce v úvahu, že se jedná o první porušení povinnosti žalobce, což může být chápáno jako polehčující okolnost. Za přítěžující naopak považoval obstrukční způsob jednání jednatele žalobce, spočívající v účelových protichůdných tvrzeních činěných během probíhající kontroly vůči kontrolujícímu orgánu a při řízení před soudem vůči soudu. Rovněž tak považoval za přítěžující žalobcovo tvrzení, že požadované podklady nemůže předložit, jelikož jejich originály jsou na příslušné Okresní správě sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“), což se mu jevilo účelové. Měl za to, že žalobce, který se na trhu práce v postavení zaměstnavatele vyskytuje již téměř deset let, musel požadovanými podklady disponovat. Povinnost, kterou měl žalobce splnit, se tedy úřadu práce nejevila nijak nesplnitelná. Úřad práce stanovil výši pokuty ve výši 2% horní sazby činící až 500 000 Kč, tedy při dolní hranici. Tuto výši považoval za přiměřenou, tedy nikoliv nepřiměřeně vysokou či likvidační, avšak zároveň nikoliv nepřiměřeně nízkou. Dodal, že jednání žalobce je velmi společensky škodlivé, neboť existuje veřejný zájem na tom, aby všichni uchazeči o zaměstnání, kteří splní podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti, dostali přiznanu podporu v souladu se zákonem a ve správné výši.
4. Žalovaný k odvolání žalobce prvostupňové rozhodnutí změnil žalobou napadeným rozhodnutím tak, že snížil výši uložené pokuty z 10 000 Kč na 9 000 Kč, a ve zbytku rozhodnutí úřadu práce potvrdil.
5. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a relevantní zákonná ustanovení. Poté uvedl, že ze spisové dokumentace bylo zjištěno, že žalobce se skutečně dopustil popsaného skutku, když se dne 9. 10. 2017 nedostavil na úřad práce a nedoložil konkrétní doklady požadované úřadem práce za účelem provedení kontroly, ačkoliv k tomu byl úřadem práce řádně vyzván. Pro úplnost žalovaný doplnil, že tyto doklady nebyly doloženy ani následně do vydání prvostupňového rozhodnutí. Zdůraznil taktéž, že se přes výzvy úřadu práce dosud nepodařilo kontrolu provést, neboť k jejímu provedení je nutná součinnost žalobce. Žalovaný se ztotožnil s úřadem práce, že žalobce naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 15 odst. 1 kontrolního řádu. Uzavřel, že žalobce jako právnická osoba přes výzvu úřadu práce, která již byla výzvou opakovanou, neposkytl dne 9. 10. 2017 řádnou součinnost pro výkon kontroly úřadem práce, ačkoliv tak s ohledem na § 10 odst. 2 kontrolního řádu učinit měl.
6. K námitce žalobce, že ve spisové dokumentaci nebylo založeno pověření ke kontrole, žalovaný uvedl, že toto pověření ve spisové dokumentaci obsaženo je, přičemž zápis z nahlížení do spisu dne 30. 5. 2018 nesvědčí tomu, že by toto pověření ve spise tento den absentovalo. I kdyby však toho dne absentovalo, jednalo by se o pochybení, které by s ohledem na svou závažnost nemohlo způsobovat nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Žalobce byl totiž v oznámení o zahájení kontroly řádně seznámen s tím, které osoby budou za úřad práce kontrolu provádět, a mohl tak namítat jejich podjatost, což ostatně i učinil. Absence pověření by mohla mít dopad na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, pokud by toto pověření nebylo vůbec uděleno, což však lze vyloučit.
7. K námitce žalobce, že součinnost s úřadem práce dne 9. 10. 2017 nemařil, pouze došlo ze strany jednatele žalobce k omylu, žalovaný uvedl, že žalobce byl řádně seznámen s místem konání kontroly. V tomto směru se tak žalobce nemůže dovolávat případného omylu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

v místě konání, zvláště za situace, kdy místo kontroly bylo změněno na základě jeho vlastní žádosti. Žalovaný rovněž uvedl, že odpovědnost za daný přestupek je objektivní a případný omyl nelze pokládat za skutečnost, která by žalobce zprošťovala odpovědnosti ve smyslu § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění rozhodném (dále jen „přestupkový zákon“). Nadto měl za to, že se ze strany žalobce jedná pouze o účelové tvrzení, neboť pokud by povinnost žalobce vůči úřadu práce nebyla splněna pouze neúmyslně z důvodu omylu jednatele, bezpochyby by ji žalobce v následujícím období splnil; k tomu však doposud nedošlo.

8. Žalovaný dále uvedl, že o námitce podjatosti kontrolujících osob již bylo rozhodováno. Pokud žalobce nesouhlasil se závěrem vysloveným v usnesení ze dne 13. 9. 2017, č. j. UPCR-OT-2017/107882, že kontrolující osoby podjaté nejsou, mohl se bránit odvoláním. Žalovaný měl proto odvolací námitky v rozsahu opětovného namítání podjatosti za bezpředmětné.
9. Žalovaný uvedl, že žalobce nijak nedokládá své tvrzení týkající se nemožnosti doložit požadované doklady z důvodu, že se nacházejí u OSSZ. Podotknul, že podle § 8 písm. c) kontrolního řádu je sice kontrolní orgán oprávněn zajišťovat originální doklady, pouze však v odůvodněných případech, přičemž v takovém případě je povinen podle § 9 písm. d) kontrolního řádu vydat potvrzení. Žádné takové potvrzení však žalobce nedoložil. Žalovanému se rovněž jeví jako krajně nepravděpodobné, že by pro danou kontrolu OSSZ nepostačovalo pořízení kopií a že by došlo ze strany OSSZ k zajištění veškerých originálních podkladů, které požaduje předložit úřad práce, a žalobce by tak nemohl předložit alespoň část dokladů.
10. Žalovaný však shledal důvodnou námitku, že žalobcem uváděná údajně rozporná tvrzení během řízení nelze pokládat za přítěžující okolnost. Pokud je totiž dané jednání žalobce obstrukční ve vztahu k probíhající kontrole, pak právě tato skutečnost je důvodem tohoto přestupkového řízení a nemůže tak být pokládána za přítěžující okolnost v tom samém řízení. Pokud úřad práce pokládal jednání žalobce za obstrukční ve vztahu ke správnímu řízení, žalovaný uvedl, že uplatnění práva na vyjádření ve správních řízeních stěžím může být pokládáno za obstrukční bez ohledu na obsah těchto vyjádření. Žalovaný proto výši pokuty přiměřeně snížil.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného, replika žalobce a ústní jednání

11. Žalobce v podané žalobě uvedl, že v § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) je zakotvena zásada, že veřejná správa je službou veřejnosti a správní orgán má dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc. Vyložil, že dne 9. 10. 2017 měla proběhnout kontrola úřadem práce na pobočce v Bruntále. Vzhledem k omylu jednatele žalobce ohledně místa konání však došlo k tomu, že se jednatel dostavil na pracoviště v Ostravě. Žalobce uvedl, že jakmile jednatel tento omyl zjistil, telefonicky se spojil s příslušnou pracovnící pobočky v Bruntále, omluvil se a chtěl situaci vyřešit, přičemž mu bylo sděleno, že téhož dne již kontrola neproběhne, avšak žalobci bude zaslán další termín, na který bude nutné se dostavit. Žalobce připustil, že mu správní orgán již vyšel vstříc, když odložil první termín konání kontroly z důvodů na straně jednatele. S ohledem na uvedenou zásadu však měl za to, že pokud mu bylo slíbeno zaslání dalšího termínu, mělo se tak stát. Zopakoval, že jednatel žalobce si byl vědom svého omylu a snažil se jej napravit. Poukázal v této souvislosti taktéž na § 5 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

12. Žalobce dále odkázal na § 6 odst. 2 a § 8 správního řádu. Uvedl, že podklady, které vyžadoval úřad práce, měla v dispozici OSSZ, a to taktéž za účelem kontroly. Vzhledem k tomu, že žalobce podklady poskytnul OSSZ, na což úřad práce upozorňoval, nemohl je předložit úřadu práce. Žalobce uvedl, že s ohledem na tuto skutečnost navrhoval zastavení řízení, neboť se domníval, že jde o totožný předmět řízení. Uvedl rovněž, že úřad práce se dotázal OSSZ, zda u ní probíhá kontrola, nedotázal se však na předmětné podklady a ani je od OSSZ nevyžádal. Poukázal na to, že i § 25 kontrolního řádu stanoví, že správní orgány mají v zájmu dobré správy vzájemně spolupracovat a koordinovat své kontroly. Žalobce namítal, že úřad práce nebral v potaz a naprosto přehlézel skutečnost, že předmětné podklady se nenachází u žalobce, nýbrž u OSSZ.
13. Žalobce rovněž odkázal na § 3 správního řádu. Měl za to, že nebyly dány podmínky pro vydání rozhodnutí, jelikož nebyl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností.
14. Žalobce tedy namítal procesní vady při postupu správních orgánů, které mohly ovlivnit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
15. Závěrem žalobce uvedl, že byl dohodnut termín kontroly na den 23. 7. 2018, toho dne pak byl proveden zápis o zjištění na místě a byly předány úřadem práce požadované dokumenty. Kontrola tedy proběhla. Dne 3. 9. 2018 byly úřadu práce žalobcem doloženy další dokumenty, které úřad práce požadoval nad rámec původně požadovaných.
16. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Případně navrhoval, aby soud svým rozhodnutím upustil od uložené pokuty.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 15. 2. 2019 odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce ani nerozporuje skutečnost, že se dne 9. 10. 2017 na úřad práce nedostavil a požadované doklady nedoložil, ačkoliv k tomu byl řádně vyzván. Poznamenal, že o žalobcem tvrzené telefonické omluvě spisová dokumentace nesvědčí a žalobce toto své tvrzení ve správním řízení nijak nedoložil. Byl přesvědčen, že zásadu zakotvenou v § 4 odst. 1 správního řádu nelze vykládat tak, že správní orgány budou soustavně omlouvat neplnění povinností ze strany kontrolovaných osob a opomíjet přestupkové jednání. Dodal, že úřad práce se zjevně snažil vyjít žalobci vstříc, a to se změnou data i místa kontroly. Žalovaný konstatoval, že žalobce své povinnost podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu skutečně neplnil a přestupku dle § 15 odst. 1 téhož zákona se dopustil. Závěrem uvedl, že kontrola stále nemohla být dokončena, neboť žalobce se sice dne 23. 7. 2018 a dne 3. 9. 2018 dostavil na úřad práce a některé požadované doklady již úřadu poskytl, nikoliv však všechny, přičemž část dokladů byla neprůkazná. Zdůraznil však, že předmětem žalobou napadeného rozhodnutí je jednání žalobce dne 9. 10. 2017.
18. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
19. Žalobce v replice ze dne 8. 3. 2019 zopakoval svou žalobní argumentaci. Dodal, že udělal vše potřebné k tomu, aby zabránil jakémukoliv protiprávnímu jednání ve smyslu § 21 přestupkového zákona. Zdůraznil, že není jeho vinou, že podklady neměl k dispozici, zvláště když na to úřad práce upozorňoval a odkazoval jej na OSSZ, přičemž mu nemůže být kladena k tíži skutečnost, že potvrzení od OSSZ nedostal.

20. Na ústním jednání dne 13. 4. 2022 jak právní zástupkyně žalobce, tak žalovaného správního orgánu setrvaly na svých procesních stanoviscích a odkázaly na soudu již zaslaná podání v dané věci.

III.

Posouzení žaloby

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
22. Žaloba není důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu *„[k]ontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.“*
25. Podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu *„[f]yzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2.“*
26. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci:
27. Dne 4. 8. 2017 byla u žalobce jako kontrolované osoby zahájena kontrola dodržování pracovněprávních předpisů. V Oznámení o zahájení kontroly ze dne 31. 7. 2017, č. j. UPCR-OT-2017/88914, jakož i v Oznámení o zahájení kontroly ze dne 1. 8. 2017, č. j. UPCR-OT-2017/89703, bylo mj. uvedeno, že kontrolu na místě vykonají uvedení pověření zaměstnanci úřadu práce (pověření k provedení kontroly pro tyto zaměstnance je ve spise rovněž založeno) a že kontrola na místě se uskuteční dne 14. 8. 2017 na adrese tehdejšího sídla žalobce; v obou oznámeních byl žalobce rovněž požádán o poskytnutí údajů a dokumentů a byly specifikovány podklady, jejichž předložení v originále bude zejména vyžadováno.
28. Podáním ze dne 10. 8. 2017 žalobce úřadu práce sdělil důvody, pro které nelze kontrolu plánovanou na den 14. 8. 2017 na adrese jeho sídla uskutečnit. Současně požádal o odložení termínu a změnu místa kontroly.
29. Úřad práce žádosti žalobce vyhověl a přípisem ze dne 14. 8. 2017 žalobce informoval o tom, že kontrola se uskuteční dne 11. 9. 2017 na adrese úřadu práce, kontaktní pracoviště Bruntál. Dále žalobce vyzval, aby předložil podklady uvedené v oznámeních o zahájení kontroly.
30. Podáním ze dne 8. 9. 2017, nazvaným „Námítka proti zahájení kontroly dodržování pracovněprávních předpisů“, žalobce vyjádřil nesouhlas s kontrolou a namítl podjatost pověřených zaměstnanců úřadu práce.

31. Usnesením úřadu práce ze dne 13. 9. 2017, č. j. UPCR-OT-2017/107882, byla námitka podjatosti zamítnuta a bylo rozhodnuto, že pověření zaměstnanci úřadu práce nejsou vyloučeni z kontroly.
32. Úřad práce následně sdělením ze dne 18. 9. 2017 žalobce požádal, aby se dne 9. 10. 2017 v 9:00 hod. dostavil na „Úřad práce ČR – krajská pobočka v Ostravě, 30. dubna 3130/2c, 701 60 Ostrava, 3. Poschodí, kanc. č. 314“ v souvislosti s uskutečněním kontroly výše průměrného měsíčního výdělku. Současně úřad práce žalobce opětovně vyzval k předložení podkladů uvedených v oznámeních o zahájení kontroly a požádal jej o poskytnutí pravdivých a úplných informací. Úřad práce žalobce taktéž upozornil na možnost uložení pokuty podle § 15 nebo § 16 kontrolního řádu.
33. Podáním ze dne 5. 10. 2017 žalobce úřad práce informoval o tom, že dne 25. 7. 2017 bylo zahájeno řízení u OSSZ v téže věci. Žalobce se domníval, že nastala překážka litispendence. Požádal proto o zastavení kontroly.
34. Ve spise je dále založena stručná e-mailové komunikace úřadu práce s OSSZ.
35. Následně úřad práce příkazem ze dne 25. 10. 2017, č. j. UPCR-OT-2017/126329, uložil žalobci pokutu ve výši 10 000 Kč za přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu.
36. Žalobce proti příkazu podal odpor ze dne 8. 11. 2017. V tomto odporu žalobce mj. namítal, že úřad práce se nezabýval otázkou, co je předmětem řízení u OSSZ a jaké dokumenty jsou ze strany OSSZ vyžadovány a kontrolovány. Úřad práce si přitom podle žalobce potřebné doklady mohl zajistit prostřednictvím OSSZ, která je měla k dispozici.
37. Úřad práce poté vydal rozhodnutí ze dne 10. 1. 2018, č. j. UPCR-OT-2018/5433, kterým žalobce shledal vinným z přestupku podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu a uložil mu pokutu ve výši 10 000 Kč.
38. Žalobce se proti rozhodnutí bránil odvoláním ze dne 26. 1. 2018, ve kterém mj. uvedl, že úřadem práce požadované podklady se nacházely u žalobce, nýbrž u OSSZ z důvodu probíhající kontroly, což bylo úřadu práce známo.
39. Žalovaný rozhodnutí úřadu práce svým rozhodnutím o odvolání ze dne 17. 4. 2018, č. j. MPSV-2018/42394-421/1, zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání.
40. Úřad práce postupoval podle pokynů žalovaného a dne 28. 5. 2018 vydal prvostupňové rozhodnutí. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí brojil odvoláním, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.
41. Soud uvádí, že aby byl naplněn účel kontroly, je kontrolující mj. oprávněn požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby (dále jen „podklady“); v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady [§ 8 písm. c) kontrolního řádu] či vyžadovat od kontrolované osoby a povinné osoby další součinnost potřebnou k výkonu kontroly [§ 8 písm. f) kontrolního řádu]. Tomu odpovídá povinnost kontrolované osoby vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá, stanovená v § 10 odst. 2 kontrolního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Podle § 15 odst. 1 písm. a) téhož zákona se právnická osoba dopustí přestupku tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2 téhož zákona.

42. Soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31, v němž Nejvyšší správní soud s odkazem na důvodovou zprávu uvedl, že sankční ustanovení kontrolního řádu chrání „zájem na zajištění dosažení účelu kontroly, k němuž je třeba mimo jiné zejména poskytování součinnosti kontrolované nebo povinné osoby kontrolujícímu, a dále zájem na zajištění řádného a nerušeného průběhu kontroly“. Jejich cílem je přinutit kontrolovaný subjekt ke spolupráci při kontrole, odmítá-li ji dobrovolně. Jde v zásadě o obdobu pořádkové pokuty s tím rozdílem, že sankce není ukládána za porušení procesní povinnosti, nýbrž povinnosti hmotněprávní, tedy povinnosti vytvořit podmínky pro výkon kontroly a poskytovat při ní potřebnou součinnost (srov. bod 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, č. j. 6 As 83/2017-33). Má se tedy typově jednat o situace, kdy daný subjekt ztěžuje či dokonce maří průběh kontroly tím, že neposkytuje potřebnou součinnost.
43. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku vyjadřoval k § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, který byl zákonem č. 183/2017 Sb. zrušen v souvislosti se zrušením kategorie „správního deliktu“ a zavedením kategorie přestupku právnické a podnikající fyzické osoby, které jsou nadále upraveny v § 15 kontrolního řádu. Proto lze citované závěry vztáhnout k § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2021, č. j. 9 As 98/2021-31).
44. Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku ze dne 7. 4. 2021, č. j. 8 As 102/2019-31, dále vyložil, že „[k]romě povinností ukládaných kontrolním řádem kontrolovaným osobám však platí také základní zásady činnosti správních orgánů, a to zejména zásada součinnosti správních orgánů s dotčenými osobami, jež vyplývá z § 4 správního řádu a která je řazena mezi principy dobré správy. Kontrola představuje interaktivní činnost, která z povahy věci a cíle, jehož má být dosaženo (tj. zjištění, zda kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů nebo které jí byly na základě těchto předpisů uloženy), vyžaduje vzájemnou komunikaci a součinnost mezi kontrolním orgánem a kontrolovanou osobou. Požaduje-li kontrolní orgán po kontrolované osobě poskytnutí určité součinnosti (např. předložení dokumentů) a kontrolovaná osoba v dobré víře požadovanou součinnost poskytne, avšak ne zcela dle představ kontrolního orgánu (např. v důsledku mylného výkladu toho, co kontrolní orgán ve skutečnosti požaduje), je na kontrolním orgánu, aby v souladu se zásadou součinnosti dal možnost kontrolované osobě případné pochybnosti nebo nejasnosti odstranit. Pouze na základě vzájemného dialogu je možné dospět k cíli kontroly. Projeví-li kontrolovaná osoba snahu dialog vést, je na kontrolním orgánu, aby v něm pokračoval a nepřistoupil automaticky k trestání kontrolované osoby za domnělé neposkytnutí potřebné součinnosti při kontrole, jestliže mohlo být nedorozumění vyjasněno a potřebná součinnost poskytnuta v požadovaném rozsahu.“
45. V nyní projednávané věci byl žalobce úřadem práce jednak vyzván k předložení specifikovaných dokumentů a jednak k dostavení se na konkrétní pracoviště úřadu práce. Soud dodává, že ze správního spisu je zřejmé, že oba tyto související, avšak oddělitelné požadavky byly úřadem práce formulovány zcela jasně a srozumitelně a příslušné výzvy byly žalobci řádně a včas doručeny.
46. Byl-li žalobce jako kontrolovaná osoba v rámci kontroly vyzván k předložení daných dokumentů, měl buď tyto dokumenty v požadovaném rozsahu poskytnout, nebo skutečnost, že požadovaným dokumentem nedisponuje, úřadu práce sdělit (srov. bod [12]

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2018, č. j. 4 As 92/2018-35, a bod [12] rozsudku ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 300/2018-35). Soud k tomu rovněž uvádí, že kontrolní řád v § 10 odst. 2 neurčuje, jakým způsobem a formou má být součinnost kontrolovanou osobou poskytnuta. Z § 8 písm. c) kontrolního řádu však vyplývá, že kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly oprávněn požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby; v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady. V takovém případě bude povinnost kontrolované osoby poskytnout kontrolujícímu potřebnou součinnost podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu zpravidla splněna tím, že požadované podklady kontrolujícímu poskytne. V úvahu přichází i vysvětlení z jakých objektivních důvodů je poskytnout nemůže (například protože vůbec neexistují nebo se nenacházejí v dispozici kontrolovaného). Účel součinnosti bude i v takovém případě naplněn, neboť kontrolnímu orgánu budou poskytnuty informace, které jsou podstatné pro další průběh kontroly. Nelze předpokládat, že by bylo úmyslem zákonodárce sankcionovat i nepředložení podkladů, u kterých to není z objektivních důvodů kontrolovaný schopen splnit (srov. bod [26] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2021, č. j. 8 As 177/2019-40).

47. Žalobce namítal, že požadovanými podklady nedisponoval, neboť jimi již disponovala OSSZ, a že tuto skutečnost úřadu práce opakovaně sdělil. Soud však zdůrazňuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by tak žalobce skutečně učinil. Žalobce úřadu práce teprve podáním ze dne 5. 10. 2017 sdělil, že dne 25. 7. 2017 bylo zahájeno řízení u OSSZ a že se domnívá, že předmětem řízení před úřadem práce i OSSZ je totožná věc. Žalobce tedy tuto skutečnost úřadu práce sdělil podáním ze dne 5. 10. 2017, doručeným úřadu práce dne 8. 10. 2017, tedy den předtím, než se měl na úřad práce dostavit, ačkoliv s úřadem práce od počátku komunikoval (žalobce úřadu práce zaslal minimálně sdělení důvodů pro nekonání kontroly ze dne 10. 8. 2017 a námitku proti zahájení kontroly dodržování pracovněprávních předpisů ze dne 8. 9. 2017). Ani v tomto podání ze dne 5. 10. 2017 však žalobce neuvedl, že konkrétní podklady vyžadované úřadem práce má (z tohoto důvodu) v dispozici OSSZ, toliko poukázal na zahájení řízení u OSSZ. Skutečnost, že OSSZ disponuje úřadem práce požadovanými podklady, žalobce poprvé uvedl teprve v odporu proti příkazu o uložení pokuty za přestupek ze dne 8. 11. 2017.
48. Soud je přesvědčen, že kontrolním orgánům nelze vytýkat, že se dotazovaly i na předložení dokumentů, o kterých by se následně zjistilo, že je kontrolovaná osoba nemá reálně v dispozici, neboť kontrolní orgán tuto skutečnost nemůže bez součinnosti kontrolované osoby v některých případech vůbec zjistit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2018, č. j. 4 As 92/2018-35). Soud opakuje, že projeví-li kontrolovaná osoba snahu vést dialog, je na kontrolním orgánu, aby v něm pokračoval a nepřistoupil automaticky k trestání kontrolované osoby za domnělé neposkytnutí potřebné součinnosti při kontrole, jestliže mohlo být nedorozumění vyjasněno a potřebná součinnost poskytnuta v požadovaném rozsahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2019, č. j. 8 As 300/2018-35).
49. V této souvislosti proto soud považuje na tomto místě za podstatné připomenout, že z § 9 písm. d) kontrolního řádu vyplývá povinnost kontrolujícího vydat potvrzení o zajištěných originálních podkladech. Soud tedy přisvědčuje žalovanému, že je poněkud nedůvěryhodné tvrzení žalobce, že OSSZ jednak zajistila originální podklady a jednak žalobci nevydala příslušné potvrzení, které by žalobce následně mohl předložit úřadu práce. Soudu se nezdá

přesvědčivé ani tvrzení žalobce, že OSSZ vyžadovala veškeré úřadem práce požadované podklady a žalobce tedy nemohl předložit alespoň některé. Soud přitom poukazuje rovněž na to, že z e-mailové komunikace mezi úřadem práce a OSSZ od července do října 2017 vyplývá, že ještě v říjnu 2017 byla OSSZ stále ve fázi sběru podkladů, přičemž jednatel žalobce podle pracovnice OSSZ reagoval „*velmi liknavě, spíše nereaguje*“.

50. Vzhledem ke shora uvedenému soud v nyní posuzované věci dospěl k názoru, že žalobce judikaturou správních soudů vyžadovanou snahu vést dialog během kontrolního řízení zjevně neprojevil a jeho pasivita v tomto směru tak jde jen a pouze k jeho tíži. Soud akcentuje, že za situace, kdy příslušný správní orgán po žalobci od okamžiku zahájení kontroly požadoval doložení stále stejných podkladů opakovaně, soud posoudil jednání žalobce jako účelové, jímž zaviněně ztížil provedení kontroly dodržování pracovněprávních předpisů. Soud proto neshledal předmětnou žalobní námitku důvodnou.
51. Žalobce dále namítal, že se na pracoviště úřadu práce dne 9. 10. 2017 nedostavil, jelikož došlo k omylu jednatele ohledně místa konání. Žalobce v podané žalobě uvedl, že se jednatel žalobce „*dostavil na úřad práce v Ostravě, nikoliv na pobočku v Bruntále*“. Tutéž informaci, tedy že „*nastala však chyba na straně jednatele v tom, že k výkonu kontroly dorazil nikoliv na pobočku úřadu práce v Bruntále, ale na pobočku úřadu práce v Ostravě*“, uvedl žalobce rovněž v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce namítal, že se ke kontrole nedostavil nikoliv, aby ji mařil, nýbrž omylem, a dále že mu bylo (po jeho telefonické omluvě a vysvětlení omylu) slíbeno domluvení jiného termínu.
52. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že pokud jednatel žalobce, jak tvrdí v žalobě, dne 9. 10. 2017 přišel na úřad práce v Ostravě (a nikoliv v Bruntále), dorazil pak na zcela správné místo, neboť sdělením úřadu práce ze dne 18. 9. 2017 byl žalobce požádán, aby se dne 9. 10. 2017 v 9:00 hod. dostavil na „*Úřad práce ČR – krajská pobočka v Ostravě, 30. dubna 3130/2c, 701 60 Ostrava, 3. Poschodí, kanc. č. 314*“. Soudu tedy není vůbec zřejmé, k jakému konkrétnímu omylu na straně jednatele žalobce ve skutečnosti mělo dojít. Soud rovněž poukazuje na to, že žalobcovo tvrzení o uskutečněné telefonické komunikaci s úřadem práce dne 9. 10. 2017, při níž mu mělo být slíbeno potvrzení nového termínu, není ve spise žádný záznam (na rozdíl například od záznamu z telefonického hovoru ze dne 14. 6. 2018). Uvedené tvrzení žalobce tak zůstává neosvědčené. Soud pro úplnost dodává, že žalobce nesporně pro věc podstatnou skutečnost, a to že se dne 9. 10. 2017 na úřad práce k provedení kontroly nedostavil, ač byl o datu i místě konání řádně a dostatečně vyrozuměn. Soud poukazuje rovněž na to, že úřad práce již datum a místo konání kontroly odkládal a měnil, a to vždy k žádosti žalobce a z důvodů na straně žalobce.
53. Soud je proto přesvědčen, že ani tato námitka žalobce není důvodná.
54. Soud tedy shrnuje, že v dané věci se na základě zjištěných skutečností ze správního spisu ztotožnil se závěry správních orgánů, že žalobce neposkytl v rozporu s § 10 odst. 2 kontrolního řádu požadovanou součinnost, spáchal tedy přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Žalobce tak spáchal přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 10 odst. 2 kontrolního řádu spočívající v tom, že jako kontrolovaná osoba neposkytl potřebnou součinnost, nevytvořil podmínky pro výkon kontroly a neumožnil kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených kontrolním řádem. Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že se osoba oprávněná jednat za žalobce bez jakékoli omluvy dne 9. 10. 2017 v 9:00 hod. nedostavila na Úřad práce, krajskou pobočku v Ostravě na adresu 30. dubna 3130/2c, 701 60, Ostrava, 3. patro, kanc. 314, za účelem doložení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

podkladů nutných pro probíhající kontrolu specifikovaných v oznámeních o zahájení kontroly, přestože tento termín byl úřadem práce řádně stanoven sdělením ze dne 18. 9. 2017, č. j. UPCR-OT-109152, doručeným žalobci dne 18. 9. 2017, přičemž tento termín byl žalobci stanoven již poté, co úřad práce jednou vyhověl jeho žádosti o změnu termínu; a žalobce ani jinak doložení podkladů nutných pro probíhající kontrolu kontrolujícím nezajistil. Z výše popsaného skutkového stavu, jakož i ze všech vyjádření žalobce je přitom podle názoru soudu zcela zřejmé, že žalobce porušil povinnosti plynoucí z § 10 odst. 2 kontrolního řádu minimálně z nevědomé nedbalosti, neboť měl a mohl vědět, že nepředložením úřadem práce požadovaných podkladů a nedostavením se ve stanoveném čase a na stanovené místo k výkonu kontroly poruší svou povinnost.

55. Již výše bylo uvedeno, že objektem chráněným § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu je zájem na zajištění dosažení účelu kontroly, k němuž je třeba mimo jiné zejména poskytování součinnosti kontrolované nebo povinné osoby kontrolujícím, a dále zájem na zajištění řádného a nerušeného průběhu kontroly. Předmětem projednávané věci pak byla kontrola dodržování pracovněprávních předpisů. V této souvislosti úřad práce v prvostupňovém rozhodnutí poukázal na to, že na kontrole existuje veřejný zájem, a to aby všichni uchazeči o zaměstnání, kteří splní podmínky pro přiznání podpory v nezaměstnanosti, dostali přiznání podpory v souladu se zákonem a ve správné výši; jednání žalobce proto podle úřadu práce zasahuje do sféry zaměstnanců a bývalých zaměstnanců, kterým nemůže být správně v souladu se zákonem vypočítána, resp. přepočítána výše podpory v nezaměstnanosti. Přestupkem, tj. protiprávním jednáním žalobce, byl tedy dotčen zájem na dodržování právních předpisů a rovněž tak veřejný zájem na řádném poskytování podpory v nezaměstnanosti. Jednání žalobce za těchto okolností proto ohrozilo řádné vedení kontroly a bylo společensky škodlivé.
56. Soud přitom v postupu úřadu práce, který žalobci uložil pokutu za výše popsané jednání, nespatřuje porušení § 4 správního řádu. Soud zdůrazňuje, že úřad práce žalobce opakovaně vyzýval k předložení specifikovaných podkladů, avšak žalobce na žádnou z těchto výzev nereagoval tak, že by podklady buď předložil, nebo úřadu práce jasným způsobem sdělil, že jimi nedisponuje. Úřad práce dále žalobci vyšel vstříc a změnil nejen místo, nýbrž i čas konání kontroly, avšak žalobce se dne 9. 10. 2017 přesto bez jakékoliv omluvy na úřad práce nedostavil. Soud zdůrazňuje, že žalobce byl sankcionován za nesplnění svých povinností právě ve vztahu k tomuto jednání a k této době, resp. k této části správního řízení.
57. Další námitky žalobce týkající se porušení základních zásad činnosti správních orgánů, zejména § 3, § 4 odst. 1, § 5, § 6 odst. 2 a § 8 správního řádu, pak podle názoru soudu zůstaly v ryze obecné rovině. Žalobce konkrétně netvrdil, jakého (dalšího) pochybení či procesních vad se měl žalovaný ve správním řízení dopustit. Proto soud rovněž toliko v obecné rovině konstatuje, že ve správním spise nezjistil ničeho, z čeho by bylo lze usuzovat na to, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy i se základními zásadami.
58. Žalobce se dále domáhal, aby soud od uložené pokuty upustil. Soud v této souvislosti předně odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 (publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS), podle něž je *„[s]právní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše*

pokuty neuvádí“. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.

59. Soud zdůrazňuje, že v průběhu správního řízení žalobce netvrdil ničeho o svých poměrech. Úřad práce tak stanovil výši pokuty za použití dalších pomocných kritérií dle § 37 přestupkového zákona; žalovaný poté výši uložené pokuty snížil a korigoval argumentaci úřadu práce. Z odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů je zřejmé, že správní orgány zohlednily především to, že se jedná o první porušení povinnosti žalobce, že povinnost, kterou měl žalobce splnit, nebyla nijak nespelnitelná, jakož i to, že jednání žalobce je velmi společensky škodlivé. Správní orgány pak stanovily pokutu při dolní hranici zákonem stanovené maximální možné výši pokuty za daný skutek. V řízení před soudem žalobce toliko požádal o moderaci pokuty a uvedl, že uložení pokuty v dané výši by znamenalo insolvenci a likvidaci společnosti.
60. Předně tedy soud zdůrazňuje, že žalobce v žalobě vůbec neodůvodnil, proč uloženou sankci považuje za nepřiměřenou a neodpovídající jeho majetkovým poměrům. A podle názoru soudu ani obsah správního spisu, ani podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení uložené pokuty či dokonce pro upuštění od uložené pokuty. Soud přitom vycházel ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, kdy smyslem a účelem moderace uložené pokuty není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, nýbrž její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí, ale rovněž odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62). Z § 15 odst. 2 kontrolního řádu vyplývá, že za přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu lze uložit pokutu do 500 000 Kč. Tudíž žalobci uložená pokuta při spodní hranici této sazby ve výši 9 000 Kč je zcela přiměřená. Soud proto shledal, že v dané věci nejsou dány podmínky pro moderaci, tj. možnost upustit od potrestání či snížení postihu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., neboť pokuta žalobci nebyla uložena ve zjevně nepřiměřené výši. Soud znovu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, v němž bylo konstatováno, že nutnost přihlížet k osobním a majetkovým poměrům neznámá, že by pokuta měla ztratit cokoliv ze své účinnosti, neboť: *„[a]by pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v první řadě však na závažnosti spáchaného deliktu.“*
61. Závěrem soud podotýká, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. V dané věci byla žalobci uložena pokuta za přestupek podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 500 000 Kč. Skutková podstata, kterou byl žalobce

shledán vinným, nebyla nikterak obsahově změněna. Rovněž výše maximální možné sankce za spáchání tohoto přestupku zůstala beze změny. Stávající právní úprava tedy není pro žalobce příznivější.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
63. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.
64. O odměně ustanoveného opatrovníka žalobce soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozhodnutí podle § 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění rozhodném, použitého přiměřeně podle § 64 s. ř. s. a s přihlédnutím k § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d), g), § 11 odst. 3 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Opatrovníkovi se přiznává odměna za zastupování v celkové výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, účast na jednání před soudem) a paušální náhrada hotových výdajů za dva úkony v celkové výši 600 Kč; po zvýšení o DPH ve výši 21 %, tedy o částku 1 428 Kč, pak jde o částku v celkové výši 8 228 Kč. Zároveň soud výrokem pod bodem IV. tohoto rozhodnutí vyzval opatrovníka k poskytnutí součinnosti. Je pravdou, že zástupkyně ustanoveného právního zástupce žalobce na ústním jednání požadovala uhradit jako v pořadí třetí úkon právní služby i úkon spočívající v nahlédnutí do soudního spisu. Soud nesporně, že ustanovený právní zástupce do soudního spisu nahlédl dne 23. 2. 2022 (viz záznam o nahlédnutí do spisu na č. l. 43 soudního spisu) a spis řádně prostudoval. Nicméně soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž tento soud jednoznačně konstatoval, že nahlížení do spisu a studium spisu, které ustanovený zástupce provádí na počátku zastupování v řízení, je třeba pro určení odměny a náhrady hotových výdajů advokáta považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a nikoliv za samostatný úkon právní služby (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008-40). Taktéž Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. ledna 2016, č. j. 9 Ads 265/2015 – 13, k úkonu právní služby - nahlížení do spisu uvedl, že: „[t]uto činnost je třeba považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, nikoli za samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejbližší prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu. V daném případě se jedná o nezbytný krok na počátku zastupování v řízení o žalobě, aby se ustanovený advokát s věcí seznámil; nejde tedy o úkon srovnatelný s prostudováním např. trestního spisu dle citovaného ustanovení advokátního tarifu, k němuž dochází v průběhu trestního řízení, a to po skončení jeho přípravné fáze. Ostatně stejný závěr vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 – 40. Soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2018, č. j. 8 As 284/2017 – 105, v němž: „Nejvyšší správní soud neuznal jako úkon právní služby nahlížení do spisu. Takový úkon není v AT výslovně uveden. Nejvyšší správní soud již v

rozsudku ze dne 27. 4. 2006, čj. 6 Azs 177/2005-50, uvedl, že podle AT odměna za nahlížení do spisu nenáleží.“ Ve světle citované judikatury tak soud ustanovenému právnímu zástupci žalobce požadovaný úkon – nahlédnutí do spisu, k úhradě nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. dubna 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu